

La clau per avançar: Unir forces per la República, pels drets socials i democràtics

Si alguna cosa s'ha pogut comprovar en els últims mesos a partir de la constitució del govern de Pedro Sánchez, és que les expectatives creades entorn del que pogués o no fer aquell per resoldre el “problema” català, per millorar les condicions de vida de milions de treballadors o per revertir la crítica situació dels serveis públics després d'anys i anys de retallades, estan fortament condicionades en primera instància pels límits que imposa l'existència del règim monàrquic, i tots els seus mecanismes institucionals antidemocràtics establerts per impedir desenvolupar una política favorable a la majoria, i per la supeditació a Brussel·les. D'aquí que, des del punt de vista dels treballadors, adquireixi la màxima importància la lluita per la República, per la República del poble i per als pobles, com a única forma de donar sortida a les aspiracions de la majoria social que vol acabar amb les polítiques d'austeritat que asfixien a tots. Que vol que es governi respectant la voluntat popular, i que vol resoldre democràticament les aspiracions dels pobles sobre la base de la llibertat i de la fraternitat entre ells.

L'acord PSOE-“Podemos”, pendent de Brussel·les

Així és i així ho reconeix el propi govern, que d'altra banda ho fia tot al fet que Brussel·les tingui el seu punt de mira centrat avui a Itàlia, i que per aquesta raó, la despesa social que suposa l'acord PSOE-Podemos passi més desapercebut pugui ser tolerat per situar-se, de manera flexible, dins dels marges fixats per la Comissió. Ja no es tracta només del fet que s'accepti que la sobirania d'un país, i la capacitat dels seus governants per decidir i aplicar les polítiques que considerin oportunes, es vegin minvades per la pressió i les limitacions que imposa la UE. És que són aquestes limitacions les que impedeixen pal·liar la difícil situació que viuen avui milions de treballadors i adaptar-se a les mateixes és donar-los l'esquena. És que qualsevol mesura que vagi –per tímida que

sigui- en la línia d'acabar parcialment amb els efectes tremendament lesius que han tingut les polítiques d'austeritat és acusada de posar en risc la recuperació econòmica i l'estabilitat del país. El FMI i la patronal, azorados per la caiguda de l'economia exigeixen noves retallades que agreujarien aquest enfonsament per donar aire als especuladors. És el que ha dit el president de la CEOE respecte a la pujada del salari mínim. I és el que han dit també els portaveus del PP, auxiliats per C's, amb la desvergüenza pròpia de qui té la barruda d'afirmar que l'augment de 5.000 milions en despesa social posa en perill l'economia, ells que van aprovar l'any passat una despesa en Defensa de 8.000 milions. Ells que van dilapidar el Fondo de Reserva de les pensions.

Què impedeix solucionar la qüestió catalana?

Ho hem pogut veure en els últims mesos. Qualsevol pas que hagi pogut donar el govern de Pedro Sánchez per solucionar, per exemple, el tema dels presos ha estat immediatament contestat. Obertament i subterràniament. De manera directa, l'excusa de la separació de poders i de la independència judicial, que s'esgrimeix com a arguments de “pes” per dissuadir a qui vulgui que se li passi pel cap donar instruccions a la Fiscalia General de l'Estat, no la hi creuen ni els mateixos que la sostenen. No hi ha més que recordar desenes d'episodis en els quals les instruccions polítiques busquen “afinar” l'acció dels fiscals. I subterràniament, desencadenant les més brutes campanyes contra qui gosi traspassar la línia vermella de l'íntocable poder judicial heretat del franquisme.

Per descomptat no solament influeix la resistència de l'aparell d'Estat, començant per la institució monàrquica, a acceptar una solució democràtica a la qüestió catalana. També cal tenir en compte la limitació que s'autoimposen els propis dirigents del PSOE quan cedeixen a la pressió de determinats poders. Els mateixos poders que clamen al

cel quan se'ls insinua la possibilitat de realitzar un referèndum acordat i pactat que doni sortida als desitjos d'una àmplia majoria del poble català, i que no obstant això no van posar cap tipus d'obstacle quan es va modificar la Constitució a l'agost de 2011 –i en 24 hores- per adequar-la a les necessitats del capital financer que exigia establir com a prioritat el pagament del deute i no les necessitats ciutadanes. Parlen de la sobirania del poble espanyol però la retallen cada dia. I neguen el dret de qualsevol ajuntament o parlament a pronunciar-se per la República. Solament defensen el reaccionari aparell franquista que garanteix la dominació del gran capital.

El lideratge polític de la classe obrera és imprescindible

El bloqueig existent a Catalunya amenaça amb podrir-ho tot. Les mobilitzacions de l'11 de setembre i de l'1 d'octubre han fet aflorar públicament la divisió i els límits dels partits nacionalistes, i al mateix temps han desmuntat el mantra que unia a tots els partidaris de la independència, segons el qual l'objectiu comú és la independència, al marge de qualsevol contingut social ... i després ja veurem. La falsedat d'aquesta fórmula que ha funcionat durant molt temps –sobretot per les cessions o la inacció de les organitzacions obreres- s'ha fet palesa. Els dirigents d'ERC –o almenys, una part important- estan convençuts que per avançar en els seus objectius és imprescindible ampliar la base social. Però això és contradictori amb mantenir la unitat d'acció amb un partit tan antisocial com el PDeCAT o amb les restes del mateix, o amb el discurs “antiespanyol” que de tant en tant aflora, per no esmentar la retòrica sobre el respecte al mandat popular de l'1 d'octubre de 2017, que més de la meitat de la població catalana no reconeix.

La paràlisi que existeix avui a Catalunya, fruit de la divisió entre els nacionalistes escenificada en les últimes sessions del Parlament català, i de la falta d'acció

política i de decisió que engarroti a les organitzacions que es reclamen de la classe obrera, més preocupades de criticar els errors i limitacions dels primers, que d'organitzar l'ofensiva per la recuperació de drets socials, alimenta tot tipus de demagògies. I est és un terreny perillós per a la classe obrera perquè, davant la falta de resposta dels dirigents de les organitzacions obreres, fan de la massa treballadora un terreny propici per a la manipulació de qualsevol tipus. Això explica que forces antiobreres puguin mossegar part de l'electorat obrer, sumant-se a això la inconsistència dels representants de la "nova" política. A més, el fossat que existeix avui dia entre la immensa majoria de la classe obrera i les capes mitjanes de la societat que han estat temptades pel cimbell de la independència, no fa més que engrandir-se.

Enfront d'això, és urgent que les organitzacions que parlen en nom dels treballadors, passin a l'acció. Que abandonin el marc segons el qual solament és plausible pronunciar-se sobre si la unilateralitat és el camí o no, o sobre l'agenda de temes de l'independentisme governamental, i recuperin el terreny de la lluita per les reivindicacions, per la llibertat dels presos, pel dret a decidir, base insubstituïble de la unitat dels treballadors i de la fraternitat entre els pobles.

En aquest sentit, encara que pugui semblar un punt de suport la recent votació realitzada al Parlament català a favor de l'abolició de la Monarquia –votada favorablement per JxC, ERC i els Comuns–, la proposta queda desvirtuada i perd força quan se li despulla de tot contingut social.

No hi ha sortida política creïble al marge de la lluita pels drets socials

El govern de la Generalitat està dirigit per una majoria de defensors de la "lliure empresa" i la seva última preocupació és la d'acabar amb les retallades. Fins ara, l'existència de presos i la pressió judicial i policial, així com la falta de resposta davant aquestes qüestions del govern de Pedro Sánchez, ha concedit un cert marge als qui no volen parlar de mesures socials. No obstant això tot això no serveix per sortir del bucle, ni per solucionar els problemes immediats. La situació catastròfica de l'ensenyament i la sanitat (93 centres escolars han començat el curs amb totes les aules en barracons, i sense solucionar el dèficit de mestres, mentre que la sanitat catalana no s'ha recuperat de les retallades patides en els últims anys, un 27,5%, que han deixat a Catalunya com la penúltima comunitat que menys gasta en sanitat). El 20% dels catalans està a la vora de la

pobresa, i la meitat de les retallades en política social aplicats a Espanya entre 2009 i 2017 es van fer a Catalunya de la mà dels governs de CiU, i s'han mantingut sota el paraigua de el "procés", fins i tot amb els vots de la CUP. D'altra banda, els funcionaris de la Generalitat són els únics de tota Espanya als quals se'ls deu encara la paga extra corresponent als anys 2013 i 2014.

El POSI, que té compromeses les seves forces en la lluita perquè les organitzacions obreres ocupen el lloc que els correspon, defensant els interessos del conjunt de la població treballadora, afirma que el combat per alliberar als presos, per imposar a l'Estat un referèndum en el qual totes les opcions puguin ser considerades, és inseparable de la lluita per les reivindicacions, per defensar la sanitat i l'ensenyament públics, per exigir la derogació de les reformes laborals, per defensar les pensions que són de tots els treballadors. És el compromís de tots els que lluitem per una sortida democràtica, per la República que garanteixi els drets socials i democràtics, inclòs el dret d'autodeterminació, combatent en les organitzacions obreres tota subordinació a la Monarquia i al capital financer en el camí d'una representació política fidel als interessos dels treballadors.

LA VERDAD
REVISTA TEÓRICA DE LA IV INTERNACIONAL

Las tareas de construcción de la IV Internacional
Rusia, Palestina, Unión europea, México

Migración e imperialismo

Nuevas formas de explotación en la economía digital

Nº 99 - Octubre de 2018 - 410€

Aquest proper divendres surt el número 99 de la nostra revista teòrica

LA VERITAT

La redacció de LA VERITAT il·lustra el contingut d'aquest número assenyalant: *"Aportem el conjunt d'aquests elements a la discussió. Estan al cor del mètode de la IV Internacional: discutir els fets i les característiques de la situació mundial, en relació amb la nostra pròpia construcció. Aquest número de la nostra revista teòrica i política, per la diversitat del seu contingut, pensa contribuir a això."*

I així és, les tasques de construcció de la IV Internacional no són simples paraules, la discussió per a aquest propòsit s'alimenta dels fets precisos en els quals es desenvolupa la lluita de classes en cada país i a nivell global. Us convidem a reservar el vostre exemplar i apropar-vos a la realitat de Palestina, Mèxic, Estats Units, la Unió Europea o Rússia, conèixer anàlisi sobre el fenomen de les migracions o les noves formes d'explotació en l'economia digital.

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reus, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reus, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta